

DOBRAJ SAROLTA

KÖZEL

Opłn Books

Kedd

Kilépsz az ajtódon. A reggeli kávé az ereidben kering, erősnek, üdének érzed magad, észreveszed lépteidben a ruganyosságot. Arra gondolsz, nem fáj semmid, erre föltétlenül, mert megtanultál hálásnak lenni, vágyakozni az után, ami a tiéd.

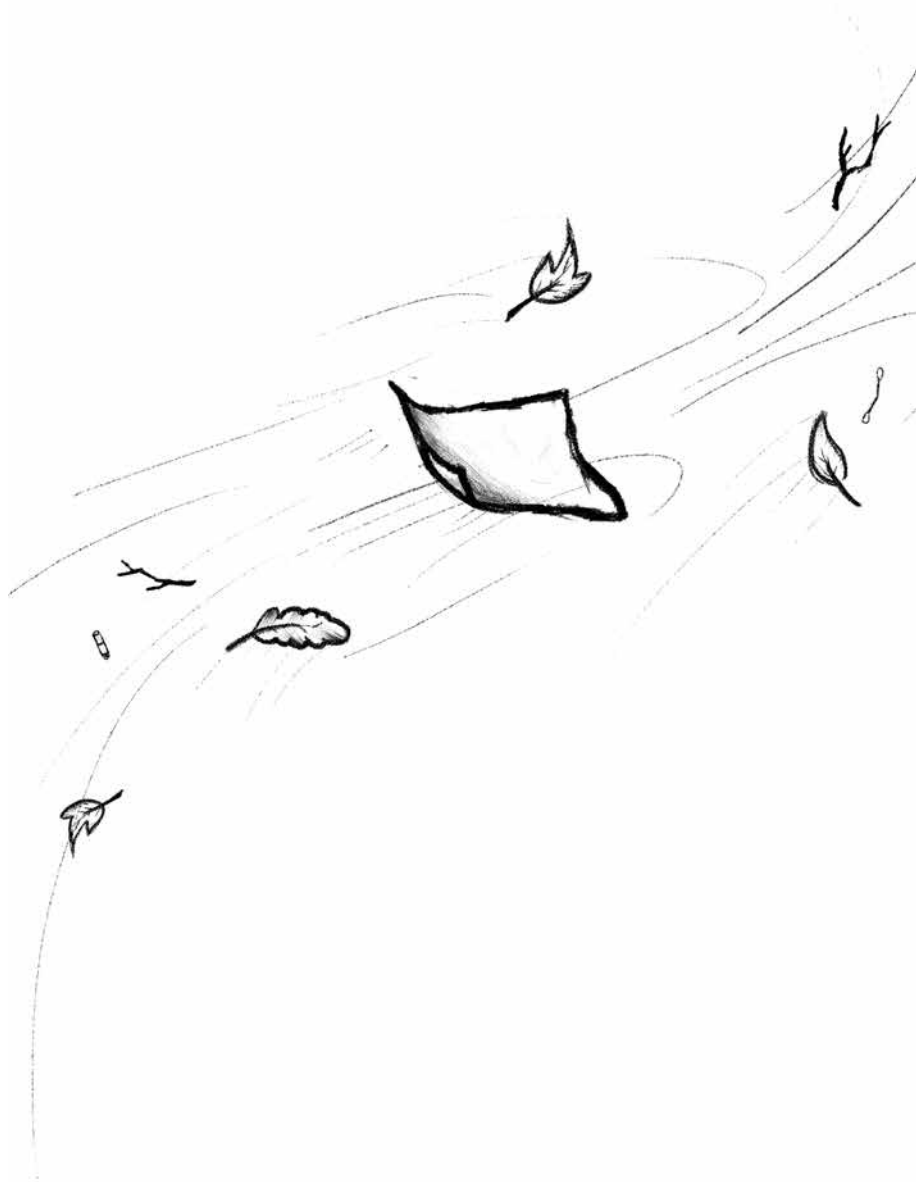
A buszmegállóhoz érsz. Egy fiatal lány áll melletted, a karja barna és hosszú, a combjai feszesek, jóval ruganyosabbnak hatnak, mint a te reggeli lépteid, ráadásul neki ehhez mozdulnia sem kell, csak a fejét emeli fel hanyagul és ragyogóan, épp, ahogy te tetted, amikor az élet neked is csupa jövő volt, és csak nagyon kevés múlt. Vesztesnek érzed magad, elveszítettél valamit, ami valaha a tiéd volt.

Összefutsz J.-vel. Köszön, azt mondja, de jól nézel ki, nem változol soha semmit, satöbbi, egy

pillanatra elhiszed, teleszalad a tüdőd az öröm vagy a megkönnyebbülés levegőjével, mosolyogva legyintesz: ugyan már. Megpróbálsz a kirkat tükörüvegében J. szemével látni magad. Nem sikerül, az üveg vagy a szemed torzít.

A közértben vagy. Nyúlsz a pékáruk felé, nejlonba burkolt kezeddal igyekszel megállapítani, melyik meleg még, melyik puha, kiválasztasz egy brióst, rutinnal ejted a kosaradba. Egy idős férfi áll melletted, a haja ősz, a szeme ősz, a létezése ősz, akár Istené, már megint Istent keresed mindenkiben, ő is a briósokat nézi, de nálad sokkal hosszabban, sokkal vágyakozóbban, Háromszázhusz forint!, szinte kiáltja magából kifele, mint valami friss halálhírt, aztán csönd. Kivesz a másik rekeszből egy olcsó kiflit, a kosarába rakja, zavartan elfordítod a fejed, csak a sajtoknál jut eszedbe, hogy vennél neki is egy brióst, de őt akkorra elnyelte már az ideges, istentelen tömeg. Haszontalannak és bűnösnek érzed magad, lopáson kapott rózsadombi gyerek.

Leülsz a szokott asztalhoz a szokott kávézóban. Írni kéne megint, de nem tudsz, a fejedben csak a gondolatok visszhangos hiánya, mi van, ha soha többé nem tudsz írni, ha soha többé nem tudsz mondani semmit, ami jelent valamit? Súlytalan vagy, haszontalan üres lap, a szél bármikor kedvére felkaphat, és messzire rúghat.

Írni kezdesz mégis: „Kilépsz az ajtódon. A reggeli kávé az ereidben kering, erősnek, üdének érzed magad...”, satöbbi. Hülyeség, nem erről kéne beszélni, annyi mindenről kellene beszélni, de vajon mi a legfontosabb, Isten a brióssal, mondjuk?, fogalmad sincs, mi a legfontosabb. Odalép hozzád egy nő, pirulva melled guggol, a kezedhez ér, hálás, szép szavakat mond neked. Viszed magaddal a nő szavait, ezek biztos talajon tartanak, ahogy később a körúton sétálsz, ahogy a nap süti az arcod, ahogy madarak szállnak, ahogy a Kálvin téri irodaházak üvegén angyalszárnyakként fekszik a fény. Boldog vagy, kedved lenne röpködni a széllel.

Utazol a metróon. Egy anya ül veled szemben, mellette kislány, a kislány egyre beszél hozzá, de a nő csak nyomogatja a telefonját, a keze szürke. A kislány elhallgat, az anyja vállára hajtja a fejét, ül némán, néz téged, a tekintetében ott a te fiad tekintete, meg az összes gyereké, együttérzően rámosolyogsz. Meleg, elégedett érzés a mellkasodban: lám, te ellenben jó anya vagy, te a gyerekeidre mindig figyelsz, amikor mesélnek.

Állsz otthon a hűtő előtt. Nézed a kiürült polcokat, a nincs tejet, a nincs húst, a nincs paradicsomot, elfelejtetted a bevásárlást, adhatasz a gyerekeknek megint mirelit pizzát meg holnap pénzt a büfére, hogy vegyenek valami szart.

A lányod forgatja a szemét, dühös vagy rá, dühös vagy magadra, összevesztek, rossz anya vagy, fázik a mellkasod.

A gépnél ülsz. Posztolni kéne a Facebookra, hogy elérjen valahova a hangod, de nem ér el, az algoritmus az agyadra megy, csupa cicás képet rak ki mindenki, azt mondják, arra harapnak a lójok, kiraksz egyet te is, hátha, nincs is macskád, szégyelled magad, kitörlöd, kirakod újra, nevensz magadon, ez a facebookos nő nem te vagy.

Mosogatsz. A lányod mögéd lép, átölel, a karja erős, a keze puha, dacos és szépséges szíve a te mellkasodban is dobog. Szereted, szeret.

Az ágyadban fekszel. Hallgatod a zúgó bojler, nézed a csillagos eget.

Zuhanva alszol el, vágyakozva az után, ami a tiéd.